

SÄKENIÄ

Sosialistinen Kuukausijulkaisu

Tuostyy kerta kuukaudessa Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

Alex Coleman, toimittaja

Arustajia: N. R. af Ursin, A. B. Mäkelä, Yrjö Sirola y. m.

Published every Month, by Finnish Soc. Pub. Co., Fitchburg, Mass.

6:des vuosik.

KESÄKUU

No. 6. — 1912

Kuinka koneet luovat historiaa maanviljelysalalla

Kirj. Lynn W. Ellis, voimaperäisen maanviljelyksen erikois-
tuntija.

(Mr. Ellis ei ole sosialisti, mutta mielihyvällä julkaisemme hänen kirjoituksensa uudenaikaisista maanviljelyskoneista, sillä se esittää sängen tasapuoliselta kannalta kehityssuuntaa maanviljelyksessä. — Toim. huom.)

Kolmasosa Yhdysvaltain väestöstä, eli kaikista muista luokista hyvän joukon suurempi tuottajaluokka, asuu mauseuduilla. Kansakunnan hyvinvointi riippuu tämän väestönsosan työn menestyksestä. Jokainen tekijä, joka jostain merkityksestä olevassa suhteessa vaikuttaa sen elämään, on tärkeä tekijä historiassa. Mikä hyvänsä vaikuttaa sen ruumiilliseen tai henkiseen kehitykseen, maanomistukseen, tuotteiden laatuun, paljouteen tai hintaan, tuotantome-

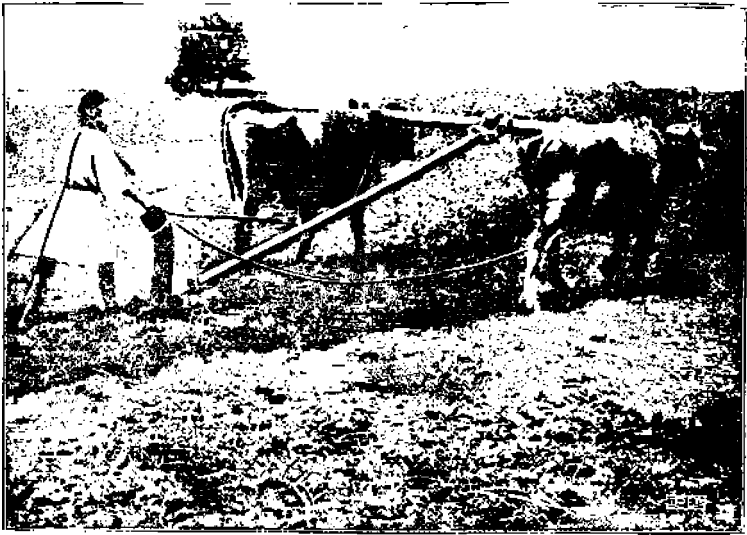
nettelyihin ja markkinoihin tai sen raha-asioitsemiseen, on suuresta merkityksestä historioitsijan kannalta.

Maanviljelyskoneet ovat syvällisesti vaikuttaneet tähän luokkaan edellämainituissa suhteissa. Onpa koko Amerikan maataloushistoria jakautunut maanviljelyskoneiden kehitykseen perustuviin aikakausiin. Näiden koneiden ja työapuneuvojen luonteen mukaan erotetaan kolme toisistaan selvästi poikkeavaa aikakautta. Ensimmäinen on käsikeinojen ajanjakso, kestäen aina yhdeksänentoista vuosisadan keskivaiheille saakka. Voidaan sanoa, että vuoteen 1850 mennessä vaunut, kaksipyöräiset kärrit ja puuvillanpuhdistusloukku olivat melkein ai-

noat työvälineet eli koneet, jotka eivät kuuluneet tuotannon käsikeinojen luokkaan.

Toinen suuri ajanjakso oli käsikeinoista koneelliseen tuotantoon muuttumiskausi, jatkuen vuodesta 1850 vuoteen 1870. Viimemainittuna aikana melkein kaikki meidän nykyaikaiset koneemme olivat jo käytännössä jossain alkuperäisessä, kehittymättömässä muodossaan, ja ajatus käsikeinojen vaihtamisesta

vatus paransi tällä ajalla vähintään kahdellakymmenellä prosentilla maataloudessa käytettyjen hevosten työkykyisyyttä. Hevosten ja muiden työjuhtien luku jokaista maanviljelyksessä käytettyä työläistä kohti samalla aikaa lisääntyi nelinkertaisesti. Siihen nähden mitä jälkeempään tullaan sanomaan voimaperäisten apuneuvojen käytön vaikutuksesta maanviljelykseen, on tämä aikakausi samalla merkit-

Alkunanjan, ja vielä Egyptissä ja Sudanissa käytännössä oleva käyrästä puusta tehty aura.

koneellisiin, oli lujasti iskenyt itsensä melkein jokaiseen maanviljelijään. Vuodesta 1870 vuosisadan loppuun tapahtui kaikenmuotoisten maanviljelyskoneiden suhteen suuri edistys. Tätä ajanjaksoa voidaan kutsua maanviljelyskoneaikakaudeksi. Jalostetulle ulkomaalaiselle rodulle perustuva tietoperäinen hevoskas-

sevä siitä, että maataloustuotteiden tuotanto lisääntyi — vastaten hevosten työkykyä ja lukua — kutakin maataloustyöläistä kohti viidenkertaisesti.

Koneiden parannusten ja lisääntyneen eläinvoiman johdosta maanviljelijä vapautui raadannan rääkkäykseltä ja sai aikaa tutkiskella työalaansa. Hä-

nen työpäivänsä lyheni ja henkinen kykynsä terottui. Hänestä tuli hedelmällisempi työntekijä, laajanäköisempi ihminen ja parempi kansalainen. Tuotteensa laatu ja kasvu parantui sadon järjestämisellä niiksi vuodenaajoiksi, jolloin edullisimmat ilmasuhteet vallitsivat.

Maanviljelyskoneet ovat suuresti pienentäneet tuotantokustannuksia ja lisänneet voittoa. Ne ovat paljon vähentäneet kan-

Tämä muutos on sälyttänyt kaupunkien osalle huolen työtilaisuuden antamisesta lisääntyvälle työläisarmeijalle, ja vuorostaan tehnyt jokaiselle maatyöläiselle välttämättömäksi tuottaa enemmän ja enemmän ylituotantoa yli oman perheen tarpeen. Koneiden käyttöönottoaminen on korottanut maatyöläisiltä vaadittavaa työtaitoa, niin että tavallinen kaupunkityöläinen ei siihen pysty. Tärkein kaikista on ehkä

Tavallinen käsinohjattava aura, joka on ollut käytännössä vuosisatoja.

sakunnan ravintoaineiden tuottamisessa tarvittavain työläisten suhteellista lukua, jättäen nämä vapaiksi edistämään teollista kehitystä muilla aloilla. Esim. neljä maanviljelysperhettä v. 1800 tuskin tuotti ylijäämää yhtä perhettä kohti kaupungissa, mutta nyt tuottaa kaksi perhettä maaseudulla kolmen kaupunkiperheen varaksi ja vielä riittää ylijäämää ulkomaille lähetettäväksi.

se, että koneiden käytön lisääntyminen on korottanut maatalouden kunnolliseen ylöspanoon tarvittavaa sijoitusta, se on, pääomaa. Tämä, ja yhtämittainen maanhinnan kallistuminen on tehnyt vähävaraiselle henkilölle enemmän vaikeammaksi maanviljelijäksi antautumisen.

Kaikki nämä suuret muutokset olivat jo tapahtuneet ennen viimeisen suuren aikakauden --

voimaperäisen maanviljelyskauden — alkua. Tähän mennessä olemme käsitelleet maanviljelyskoneiden vaikutusta eläinvoiman käytön ajalta — saman voiman, jota oli käytetty ensimmäisen auran ajoilta asti. Maanviljelyskoneiden ihmeellisesti kehittyessä niitä käyttävä voima oli pysynyt samana kautta vuosisatojen. Vasta viime vuosikymmenellä on maataloudessa alkanut laaja käänne mekaanisen voiman käyttöä kohti, tekijän, joka on

taa hänen työtään. Voima-aura, joka korvaa maanviljelijän suurimman voimalähteen, on kahdennenkymmenennen vuosisadan suurta historiaa luova kone.

Ihmisrotu käyttää voimaa pääasiassa kolmeen perustarkoitukseen: maanmuokkaamiseen raaka-aineiden tuottamiseksi ravintoa ja vaatetta varten, se on, maanviljelykseen; näiden raaka-aineiden muodon muuttamiseen, jotta ne tulisivat ihmisille käyttökelpoisiksi, se on, teollisuus-

Sukupolven ajan aavikkoviljelijä on käyttänyt kaksipyöräistä istuin-auraa.

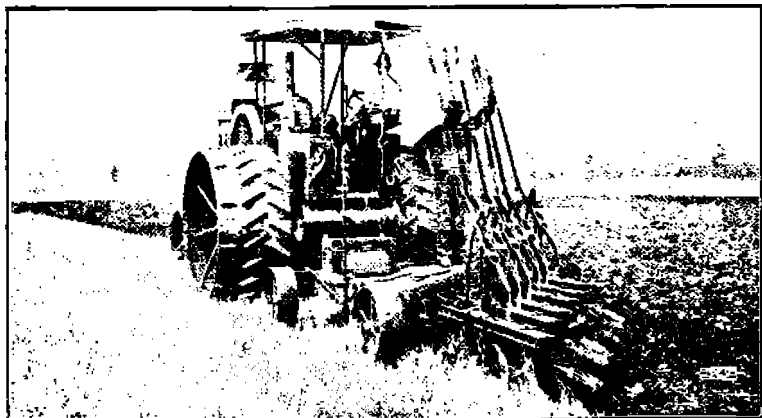
niin ihmeellisesti mullistanut toisia teollisuuksia.

Voima muodostelee meidän nykymaailmaamme. Taisteluun yhden tai toisen voiman ympärille ovat keskittyneet historian suurimmat taistelut. Hyödyllistä työtä tekevän konevoiman ympärille ovat kasvaneet suurimmat teollisuusvaltamme. Voima-aura ja voimakone ovat tuoneet mekaanisen voiman maatilalle. Jälkimäinen työskentelee maanviljelijän lihasten sijasta ja helpot-

teen; ja näiden esineiden kulkutukseen paikasta toiseen, se on, liikenteeseen. Wattin höyrykoneen keksinnön jälkeen mekaaninen voima on keskittänyt tuotannon, johtanut työnsuorituksen pois kodista ja vetänyt maalta kaupunkiin suuren joukon parasta työvoimaa ja pääomaa. Nyt se vuorostaan lähettää voimakoneita maalle niiden työläisten tilalle, jotka se on sieltä pois riistänyt. Suuret höyryllä käyvät tehtaot tuottavat äärettömän pal-

jon halvemmalla kustannuksella ja paljon suuremmalla tuottelaisuudella kuin esi-isämme käsi-keinojensa aikana. Fulton ja Stephenson sovelluttivat mekaanisen voiman höyrylaivoihin ja rautateihin, jonka johdosta kauppa, höyryvoiman välityksellä, sitoo kansat nykyään toisiinsa. Maataloustuotanto, tuo kaikkien tärkein tuotanto, on nilkuttanut hyvän matkan jälessä, ja ainoastaan melkein kaiken luonnon tuottaman maan käytäntöön tul-

liset pulmat paljo vaikeimmiksi kuin paikallaan seisovan tehtaan voimakoneen. Ja myös maanviljelijä, vanhoillisena ollen, on ollut muutoksien käytäntöön ottamisessa vitkallisempi kuin nykyajan kilpailun pyörteessä oleva tehtailija. Maanviljelijän täytyy kuitenkin nykyään ryhtyä käyttämään mekaanista voimaa siinä määrässä, joka vastaa toisia teollisuuksia, tahi muuten hän ei voi tuottaa vaadittua ravintotarpeiden määrää ja itselleen voittoa.

Pieni, kuusiteräinen voima-aura.

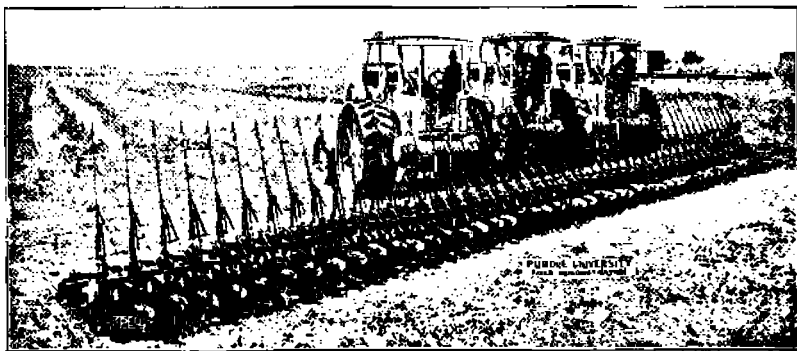
tua, on kysymys helpommasta tuottamisesta astunut etualalle.

Ratkaisu mekaanisen voiman käyttämisestä maanmuokkaamiseen on hyvän joukon mutkikkaampi kuin voimalla käyvän tehtaan suhteen. Maatilalla täytyy voida muuttella voima-asemaa paikasta toiseen; sen pitää kyetä tekemään työtä siellä missä tarvitaan. Edelleen, paikalliset pintamuodostukset, ilmanala ja maaperä tekevät kelvollisen voimakoneen valmistamisen mekaanil-

Maanviljelysvälikkeiden laajaa kehitystä voidaan kuvata auran, tuon oleellisimman maanviljelysapuneuvon kehityksellä. Kehitys muinaisesta auran virkaa toimittaneesta väärästä puukapurasta parempaan oli vitkallinen aina viime vuosisadan loppupuoliskolle mennessä, ja vielä sukupolvi sitten ns. käsiaura oli ihan yleinen. Kun maanviljelijä alkoi käyttämään eläinvoimaa suuremmissa määrässä kävi kehitys nopeammin. Käsi-

aura on nyt melkein kadonnut käytännöstä länsivaltioissa, ja maanviljelijä on kohta sukupolven ajan käyttänyt yksi- tai useampiteräistä istuinauraa, käyttäen enemmän eläinvoimaa ja vähemmän ihmisvoimaa. Moniteräisestä istuinaurasta on pieni voima-aura kehityksessä seuraava, kokoon katsoen, vaikka suuremmat voima-aurat tulivat aikaan katsoen ensin. Neli- ja kuusiteräiset voima-aurat ovat nyt tulemassa käytäntöön maissialueilla ja suuremmat, kahdeksan

petrolilla käyvää konetta kiinnitettynä viisikymmenteräiseen jättiläisauraan löi kaikki tähänastiset ennätykset kyntämisessä. Tämä kahdenkymmenennen vuosisadan hirviö käänsi maata lähes kuudenkymmenen jalan leveydeltä yhdellä kertaa, eekkerin alan kyntämiseen kului vain neljä ja yksi neljäs minuuttia. Neljä miestä, — kolme koneenkäyttäjää ja kyntömies — tarvittiin käsittelemään mäntää ja vipusinlaitteita, ja nämä vastasivat viidenkymmenen miehen ja

Purdueopiston 50-teräinen ja kolmella koneella käyvä voima-aura. Kyntää lähes 60 jalkaa leveästi.

ja neljätoistateräiset löytävät kauppansa pohjoislännessä. Näytti niinkuin rajapyykki tällä alalla olisi saavutettu. Koneet olivat saavuttaneet kokonsa puolesta kohdan, joita isompia oli vaikea turvautusti ja epäsuhtaisilla kulungeilla liikutella. Mutta aivan samoin kuin kaksi, kolme ja neljä hevosta seurasi yhtä hevosta, samoin voimaaurakin kertaistuu. Äskeisissä kokeissa Purdean maanviljelysopistossa kolme 30 hevosvoiman

sadan viidenkymmenen jännitetyn hevosen työtä istuinauralla tehtynä.

Voima-aura pakottaa käytäntöön mekaanisen voiman, joka tekee suurimman muutoksen maanviljelyksessä kuin on tapahtunut senjälkeen kun muinainen raakalainen ensi kerran kiinnitti haarukan muotoisen puukapuran härkensä sarviin ja väitti, että ihminen oli vapaa Aatamin kirouksesta. Hevonen tekee työtä vuodessa keskimää-

rin vain yhden tunnin joka yhdeksästä, mutta vaatii lämpimänsä ja suojansa joka aika ja ruokansa ja juomansa kolmasti päivässä, tehtiinpä sillä työtä tai ei. Talvisin hevosen vähäisenä työnä on vain sen itsensä kunnossapitäminen. Hevosta täytyy pitää yllä kaksitoista kuukautta neljän työkuukauden tähden. Se huononee jouten ollessa ja saattaa sairastua tai tapaturma kohdata. Hevosen ruoka maksaa \$55—60 kuukaudessa ja muine lisineen nousee se sataan dollariin; se tekee enemmän kuin

menkymmenen hevosen voima. Voimakone voi tehdä kovaa työtä kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa kuuden sijasta. Vuoden ajaksi tarvittavan käyttöaineen ja itse koneen voi sijoittaa yhteen kymmenesosaan siitä tilasta mitä saman voimamäärän tuottamiseen tarvittavat hevoset ja niiden rehut ottavat tilaa.

Eläimet, varsinkin kaupungissa, ovat terveydelle vaarallisia. Sekä kaduilla että maatilalla hevosen lannan yhteys tauteja tartuttavien kärpäsen kanssa on

8-teräinen voimakone, joka kyntää, kylvää ja karhii samalla.

kymmenen senttiä jokaista työtuntia kohti. Rakennusten hinta on noussut, ja hevosten suojus ja niiden ravinto on tulomassa vaikeammasti saatavaksi.

Voimakone ei kaipaa huolenpitoa silloin kuin sillä ei tehdä työtä. Kolmestakymmenestä miljoonasta työeläimestä huolehtiminen, joista jokainen vaatii yhdeltä mieheltä 27 minuutin ajan päivässä, on ääretöntä ihmisvoiman tuhlausta. Sillä ajalla kun huolehtii yhden hevosen hoidosta vuodessa, pitää hyvässä kunnossa voimakoneen, jolla on kol-

tiettyä. Työeläinten rehu maksaa meille yhden ja yhden neljänneksen biljoonaa vuodessa, joka vastaa kahden miljoonan perheen keskimääräistä puhdasta ansiota. Kunkin eläimen ylläpitämiseksi kuluu 5—8 eekkerin sato, joka muuten voitaisiin käyttää ihmisten elintarpeiden tyydyttämiseksi.

Maatyöläinen käy vähemmän tarpeelliseksi; missä tarvittaisiin viisi miestä ajamaan kahtakymmentäviittä moniteräisen auran eteen valjastettua hevosta, suoritaa saman työmäärän nyt yksi

voimakonetta ohjaava mies ja auran päällä oleva apulainen. Voimakone suorittaa viljelyksessä kaikki voimatehtävät maanmuokkaamisesta viljan varikoihin vientiin saakka. Se kyntää, kylvää, karhii, leikkaa, pui ja vetää jyväsäkit varikoihin. Yhdistämällä useampia menetelmiä, se on, suorittamalla ne yhtäaikaan, säästää se sanomattomasti voimaa. Suorittamalla nopeasti työn, tekee se maanviljelijän salimuksesta vähemmän riippuvaksi, ja takaa rikkaamman sadon antamalla maanviljelijälle edel-

ja niiden alueiden paremmin muokkaamisen, jalostamisen. Se lisää maanviljelijän tuottelijaisuutta molemmin päin, ja sen lisäksi kykenee hän tuottamaan paljon huokeammilla kustannuksilla koko sadon prosenttilukuun katsoen.

Mekaaninen voima maataloudessa säästää enemmän palkkamenoja kuin varoja. Voimakone ja sen yhteydessä olevat muut koneet edustavat sijoitusta, joka vaatii pääomaa. Työ on tavaraa, josta voi maksaa kappaleittain sitä mukaa kuin on sitä

Sama voimakone, joka kyntää, kylvää, karhii, leikkaa, pui ja säkittää, vetää viljan varikoihin.

lytyksiä epäsuotuisain ilmain yli. Maissiviljelyksessä kykenee voimakone kyntämään syvemmältä, joten siihen ei tarvitse käyttää suurikustannuksista hevosvoimaa, jota täytyisi ylläpitää ympäri vuoden, joutokuukausinkin.

Tämän runsaan voiman astuminen maatalouden palvelukseen merkitsee suuremmissa asioita huokeamman maanviljelyksen ja paremman maanviljelyksen muodossa. Se tekee mahdolliseksi laajempien alueiden viljelemisen

käyttäneet, mutta koneista täytyy maksaa heti, tai lyhyen ajan sisällä. Kone luo historiaa sentähden, että se siirtää palkkoihin menevän erän sijoituksiin. Se, jolla on pääomanaan vaan työvoimansa, joutuu maaseudulla samaan asemaan kuin muualakin. Hän ei voi kilpailla koneiden kanssa, jotka edustavat rahaa ja huokeampituotteisuutta. Luonnollista on, että pienviljelijä vastustaa näiden käytäntöönottamista, mutta hän ei voi kuitenkaan estää suurten ko-

neiden ja mekaanisen voiman käytäntöontulemistä. Hänen ei pitäisi pyrkiä vastustamaan tätä, sillä näiden käyttö merkitsee huokeammalla tuottamista ja ihmisvoiman säästämistä, joka on meidän kallisarvoisinta omaisuutta. Meille on kuitenkin syvästi mielenkiintoista tietää kuka ostaa koneita, koska ne, joitten raha ostaa koneet, epäilemättä myös määräävät niiden käytön.

Nousee kysymys pienviljelijän

kata ja hoitaa laajaa maataan niin hyvin kuin pitäisi. "Hyvin viljelty pikkutila" on ollut ihanteena, ja entisiin työväliseisiin ja käyttövoimaan katsoen oli se epäilemättä oikein. Nyt, kun uusi mekaaninen tekijä on astunut esille, voidaan suurviljelystä harjottaa kunnollisemmin. Opistot, yleiset laitokset ja vieläpä kaupunkien liikehuoneet valmistavat tilanhoitajia, jotka kykenevät hoitamaan maatiloja kor-

Vanhanaikuinen elonkorjuutapa.

kohtalosta. Pitkän aikaa on oleellisena selitetty, että maan varallisuus ja jatkuva hyvinvointi riippuu pienillä, itsenäisillä maatiloilla olevain suurilukuisien maanviljelijäin menestyksestä. Huutona on ollut, että suurviljelijä on haitaksi hyvälle ja hyödylliselle maanviljelykselle; että suurviljelijä on aina "köyhä maasta", sillä hän ei voi muo-

keimpain vaatimusten mukaan.

Kun mekaaninen voima on se tekijä, joka on tuonut nämä muutokset, suositellaan pienviljelijää varten rakennettavaksi pienempiä voima-auroja ja -koneita. Pieni voimakone ja -aura maksaa kuitenkin enemmän sekä ostaissa että käyttäisissä. Se maksaa enemmän, sillä sen rakenne ja myymishinta ei pie-

ne ja halpene suhteellisesti sen vähenevän voiman kanssa. Siinä on muutamia vaikeita mekaanisia epäedullisuuksia, joita ei ole kuusi- tai useampiteräistä auraa käyttävässä voimakoneessa. On merkillepantavaa että Europa, joka on kauan koettanut suoriutua näistä pulmista, jotka nyt työntäytyvät esille Amerikassa, ei ole koskaan saanut ratkaistua pientä voimaauraa koskevaa pulmaa. Jos tällainen kone saataisi, pitäisi se ehkä jonkun aikaa puoliaan kehitystä vastaan, mutta sen täytyisi lopulla antaa perään suuremmalle, kuten yksivaljakko on antanut perään nelivaljakolle. Tällä kehityksellä on tietysti luonnolliset rajansa, mutta missä hyvänsä suurta konetta voidaan käyttää, joutuu pieni pois käytännöstä, kuten vesiratas on hävinnyt kaikista, paitsi muutamista syrjäseuduilla olevista tehtaista ja kuten purjealukset ovat hävinneet tavallisilta laivareiteiltä.

Jos suuri voima-aura ja muut koneet ja niiden mukana suurviljelys ovat tulossa, kuinka käy sitten pienviljelijän? Häviäkö hän olemasta tahi oppiiko hän suojelemaan itseään yhteistoiminnalla naapurinsa kanssa? Toinen tai toinen näyttää välttämättömälle. Tuotantokustannusten säästäväisyys panee käyttämään suurta voimayksikköä ja niin suuria koneita kuin luonnon suhteet ja maanviljelyksen muoto sallivat. Tämä siis merkitsee, että yhteistoiminnan laajuudella täytyy olla rajaperustansa sellaisten koneiden suuruudessa,

joita voidaan käyttää yhteistoimintaan yhdistyneillä maatiloilla. Yhteistoiminnan mahdolliseksi tekeminen vaatii kuitenkin monesti hyvän joukon uusintatyötä. Monet nykyiset tehdas- ja toimistorakennukset revitään muutamien vuosien perästä ales, että saataisiin tilaa isommille ja paremmille. Pienvoimaisen viljelyksen aikana käytetyt tiet, rakennukset ja aidat täytyy ehkä muuttaa ja kuluttaa niihin suuria summia, ennenkuin voidaan ottaa käytäntöön paremmin tuottavia tuotantokeinoja.

Jos uusintatyön jälkeen sellainen viljelys ei kannata kilpailussa toisten, edullisemmassa asemassa olevien kanssa, on edessä maanviljelyksen järjestelmällisyyden muuttaminen. Taitava johto auttaa siinä kysymyksessä. Yksilö ei voi kuitenkaan ottaa palvelukseensa opistonkäynnystä erikoistuntijaa, niinkuin voi yhteistoiminnassa oleva joukko, mutta aika tulee, jolloin kaikkien menetelmien maanviljelyksessä, aina kyntämisestä markkinoille saakka, täytyy olla hyvän asiantuntijan ylijohdon alaisena. Maanviljelijällä ei ole enemmän oikeutta olla riippumaton nykyisessä merkityksessä kuin työläisellä kaupungissa. Jonakin päivänä täytyy hänen tyytyä olemaan rivissä mukana, tehden työtä naapuriansa kanssa niiden johdolla, jotka ovat siihen paraiten kykeneviä, jos mielii ollenkaan jatkaa tuottamistaan voitolla.

Meillä on nykyään toimimassa useita osuustoimintayhdistyksiä, joissa johto on korkeapalkkais-

ten erikoistuntijain käsissä. Jos maanviljelijällä ei ole riittävästi pääomaa tuotannon järjestämiseksi oikealle pohjalle, täytyy hänen ottaa käytäntöön kaupunkilaisten menettely — lainata rahaa. Yksityinen henkilö kaupungissa ei voisi kustantaa suuria yleisiä parannuksia, mutta naapurinsa kanssa yhteisesti hommatessa hän on vetänyt pää-

eivät voi käyttää osuuttaan maan pääomasta.

Osuustoiminta, todellinen osuustoiminta on ratkaisu monille vaikeuksille. Osuustoiminta on osottautunut menestykselliseksi useilla paikkakunnilla missä on pieniä maatiloja, varsinkin missä hedelmiä ja kasviksia tuotetaan hieman etäisimmille markkinoille. Suurilla maanviljelys-

Maatyöläinen joutaa perheineen maantielle "onneaan" etsimään.

oman maalta kaupunkiin ja tehnyt sen voittoa tuottavaksi hyvän joukon yli korkojen. Kaupunki voi täten kuluttaa \$35,000 mailia kohti katuihin, jota vastoin maaseuduilla käytetään useinkin vain \$50 mailia kohti maanteihin. Nämä sijoitukset maksavat, mutta elleivät maanviljelijät toimi yhteistyössä, he

paikoilla ja paikallisten markkinapaikkain lähetyksillä tämä liike ei ole kasvanut niin nopeaan kuin sen pitäisi. Maatilat, suurenevät kuitenkin keskivaltioissa ja pysyvät suurina uusilla paikkakunnilla, missä ne eivät ole tähän mennessä paloittuneet. Mekaaninen voima rientää nopeasti suorittamaan työtä näillä

suurilla tiloilla. Se tekee osuustoiminnan välttämättömäksi. Maanviljelijä, joka itseperintäisesti pysyttelee "itsenäisenä" ja pientuottaja-asteella vielä vuosikymmenen, kärsii ehdottoman vararikon.

Maatalouteen viimeinkin astuu mekaaninen voima. Vuosi 1912 epäilemättä näkee maanviljelijöillemme myötävän mekaanista voimaa lähes kahden miljoonan hevosvoiman arvosta. Suuri, moninkertainen kone ja 50-teräinen auralaite Purdean opistossa on osottanut, että mekaanisen voiman käyttäminen maataloudessa yhtä laajassa mittakaavassa kuin valtameriläivojen koneissa tai voimakeskusosiemien turbineissa, on hyvin mahdollinen, jos maanviljelys joskus tarvitsee niin laajamittaista voimankäyttöä. Ellei pienviljelijä yhteistoiminnalla varusta osal-

taan maatilansa paraimmilla ja kustannuksia säästävillä koneilla, ei hänellä ole mitään oikeudellista syytä vastaväitteeseen, vaikka pääoma ottaakin haltuunsa tuotannon ja polkee hänet palkkatyöläisluokkaan. Sillä, lopultakin, maanviljelyksen todellinen tarkoitus ei ole sen ihmisen rikastuttaminen, joka viljelee maata, vaan nälkäiselle maailmalle ravinnon tuottaminen.

Maanviljelyskoneet yleisesti ovat luoneet historiaa, sillä ne ovat syvästi vaikuttaneet työntekoon ja maatyöläiseen. Voimakone luo historiaa, sillä se tulee ratkaisemaan pulman aikana, jolloin ravintotarpeitten kysyntä on noussut yli nykyisillä tuotantokeinoilla mahdollisen tarjonnan. Se myös jouduttaa ihmisten ja pääoman välisen kysymyksen ratkaisua tällä viimeisellä tuotantoalalla.

Rakkauden surut*)

Kirj. Kate Richards O'Hare.

Selostanut Selma Jokela.

Kirjailija, jonka nyt esitän lukijoillemme elää ja toimii keskuudessamme — hän on "yksi meistä". Jo vuosia hän on uhrannut elämänsä sosialismille, toimien sosialistipuolueen palveluksessa puhujana, kirjailijana ja muissa vastuunalaisissa luot-

totoimissa. Siispä hänen teoksensa "Rakkauden surut" ei voi olla muuta kuin yksinkertaisesti *sosialismia* sellaisena kuin sen tänäpäivänä tunnemme. Siksi suosittelen hänen teostaan erittäinkin sellaisten vastustajiemme luettavaksi, jotka luulevat, että sosialismi hävittää kodin ja että sosialistit ovat "moraalitto-

*) Julkaistu vuonna 1908.